

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petivrstne po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Položaj štajerskih Slovencev.

Naš politični „status quo“ je neznošen. Tako ne more, ne sme dalje iti! §. 19. ki veli, da ima v Avstriji vsak narod pravico izobraževati se v svojem jeziku, oni zakon, ki pravi, da se ne sme noben narod siliti k učenju „druzega deželnega jezika“ vse to je za nas samo na papirji. Kranjski Slovenci ste dosegli pod Taaffejem kolikor toliko ravnopravnosti, da morete laglje dihati. Vaši uradi, sodnijski kakor politični so vam naklonjeni; imate tudi že slovenske paralelke na gimnazijah kot predhodnice popolnem slovenskih gimnazij: za nas je vse jedno, ali vlada Taaffe ali Auersperg ali —?

Izvirni greh vseh krivic, ki jih moramo prenašati leto za letom, to je sistem provincijalizma! Baš ta dedščina sredovečne dobe mora nas ubiti, če jo ne ubijemo poprej mi. Znanstvena pridobitev našega veka, nacionalizem, t. j. sistem, po katerem se mora vsak narod zmatrati kot celota, pa prebivaj makari po več pokrajinah; sistem, po katerem se mora torej narodu kot celoti dati, kar se mu da, ne glede na to v kateri provinciji ima slučajno večino: ta jedino možni princip modernih mnogojezičnih držav še ni udomačil se v glavah naših avstrijskih državnikov. Ker imate Slovenci v pokrajini „Kranjski“ večino, dala vam je vlada nekoliko duška v političnem oziru, nam, ki smo na „Štajerskem“ v manjšini, dala ni ničesar, ker tako veli princip provincijalizma. Ker imajo na „Štajerskem“ Nemci slučajno večino, — torej — tako kalkulirajo na Dunaji — mora vsa Štajerska biti — nemška! Človek bi mislil, da so taki predpotopni nazori vendar že prereakcionarni za naše čase, ali tako je v resnici. Štajerski Nemci imajo nas štajerske Slovence za Štajerce, t. j. tudi za Nemce, naša narodnost jim ne velja nič; štajerska vlada v Gradcu nas ima samo za objekt svojim germanizatorskim eksperimentom.

Dokaz tej naši trditvi so najnovejše poskušnje, da bi se nemščina na ljudskih šolah še bolj učila, kakor dozdej; hoteli so Gradčani celo, da bi se postavim na tri- in četirirazrednicah v viših razredih poučevalo nekaj predmetov z nemškim učnim jezikom!

Ali ni to očitno nasilstvo, ironija §. 19.? — Nas štajerskih Slovencev je dobrih 400.000, torej

ne veliko manj, ko vas Kranjcev, in vendar nemamo niti jednega razreda slovenskega na naših 3 gimnazijah! Zakaj ne? — Provincijalizem!

Nas sme zasramovati in ignorirati vsakdo! Nemški „turnarji“, ki so se bili sešli pred 2 letoma v Gradcu, izjavili so vsemu svetu, da odločno protestujejo, da bi se zemlja na jugu od Drave zvala slovenska; in glejte! meseca oktobra lani je v državnem zboru grof Taaffe rekel o priliki Scharschmidovega predloga: „In einem deutschen Kronlande, in Steiermark oder Oberösterreich, wird man keine andere als die deutsche Sprache verlangen“ (od uradnikov namreč). Torej vidite, Štajerska, vsa Štajerska, s svojimi 400.000 Slovenci je — deutsches Kronland! In nobeden naših poslancev — oh poslancev! — ni ustal, da bi bil prosil za „tatsächliche Berichtigung!“ Pa se ve, slovenskih poslancev dozdej še nemamo mnogo; morebiti jih je vseh — jih — sta kaka dva! Drugi so samo Kranjci, Primorci, Štajerci in — „katoličani!“ Dokler bomo zlasti mi štajerski Slovenci imeli take poslance, ki se v Gradcu v deželnem zboru bahajo in ponašajo s tem, da so „Štajerci“ (Gödel), tako dolgo seveda ne pridemo naprej!

Po kaj pošiljamo svoje slovenske poslance v Gradec? — Na to ne vemo odgovora ne mi volilci, niti poslanci sami! Poreče nam morda kak „modrijan“, da smo fantasti in utopisti, ako trdimo, da nam naša narodnost ni prej zajamčena, predno ne bomo imeli vsi Slovenci, kar nas je na Kranjskem, Primorskem, v Istri, na Koroškem in na Štajerskem svoj deželni ali narodni zbor v — Ljubljani!

To se utegne zdeti našim politikom, ki ne vidijo dalje, kakor kaže farni zvonik, utopija, ali vendar je to conditio sine qua non našega narodnega obstoja in našega narodnega kulturnega napredka! Kdor pozna slovensko zgodovino, ve, da so hteli naši pradedi v dobi „stare pravde“, v 16. veku, napraviti cesarsko namestništvo za vse slovenske pokrajine v Zagrebu. Danes, ko je Zagreb metropola „Hrvatske“, okleniti se moramo Ljubljane; ona mora nam vsem biti glavno mesto, z našim deželnim (narodnim) zborom, z našo najvišjo centralno vlado, z našo nadsodnijo, z našim

nadškofom! Gimnazije moramo imeti slovenske vse, naša univerza pa je lahko naša skupna „jugoslovanska akademija“, vseučilišče Franja Josipa v Zagrebu, kjer se ustanovijo tudi potrebne stolice za slovenske stroke.

Da se pa ta naš ideal doseže, treba najprej, da se ustanovi — kakor se je poudarjalo že prikrat v „Slovenskem Narodu“ — vseslovensko politično društvo s svojim sedežem v Ljubljani. To društvo je pravo življensko vprašanje za našo narodnost. Vsi naši poslanci, državni kakor deželni, morajo biti pravi udje in vodje tega društva, vpričo katerega moral bode zanaprej vsak priseči na prapor naše celokupnosti. Natančni črtež tega vseslovenskega društva prepuščamo spretnejšim peresom in našim izurjenim vodjem. Nadejamo pa se in pričakujemo, da bode to društvo končilo do 1. januarja 1888 l. že — fait accompli!

Argus.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 11. maja 1887.

V včerajšnji seji smo čuli v drugič na učnega ministra. Ves svoj govor posvetil je odgovoru na težnje in očitnja, katere je bil izustil imenom svojih rojakov naš poslanec Šuklje. Reči moramo, da smo ta odgovor pričakovali z živim zanimanjem, ravno tako odkrito pa moramo izjaviti, da smo zelo nepovoljno bili presenečeni po ministrovih besedah, in da je isti utis vsprejela tudi vsa desnica. V marsičem je bil pritrđil nazorom našega poslanca, zlasti kar se tiče odprave one notranje razkrojitve naših gimnazij v nižjo in višjo gimnazijo. Toda zvišanje šolnine je odločno zagovarjal ter skušal opravičiti jo, kazoč na nemške razmere. No za Boga, če se šolnina v tako bogatem mestu, kakor je Hamburg, primerja šolnini primerni tako siromašnim deželam, kakor so na pr. Galicija ali naše južne dežele, ter iz te primere argumente izvaja za to zvišanje, kakor je to storil minister Gautsch, — potem se mora pač le sklepati, da gospodje v našem ministerstvu še do današnjega dne neso prišli do spoznanja, da se je v Avstriji uprav ozirati na posebnosti posamičnih dežel in na nje ozirajoč se urediti tudi šolske zadeve.

Obširnejše je razpravljal tudi vprašanje Tržaške obrtne šole, katero je pereče postalo po

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Trinajsto poglavje.

(Dalje.)

„Pojdi!“ vskliknila je Ludvika zapustivši klavir, zakaj si pa ne izvolimo svojih pristnih šem! Mabel jaz sem že sklenila, da predstavljam šalo igro, če hočeš ti biti žaloigra.“

„Nasvetoval sem vaši sestri že več tragičnih nalog,“ rekel je Dudley nagloma, „a ne mislim, da bi se jej bila le jedna popolnem dopadala. Čez trideset let,“ pristavil je k Mabeli obrnen s tihim glasom, „bode še dovolj rano, svoje smehljanje zakrivati s črno kukuljo usmiljene sestre. Mej tem časom pa poiščimo kaj mičnejšega.“

Nato se je Mabel udajala nepotrebnim in ničevim domišljijam ter je izpobabila častljivo krščansko staro gospo in nje plemenite načrte o pospeševanju občne blagovitosti; če pa se je spominjala

še nje, bila jej je le žena, ki je hotela gospoda Vaughana bogatstvo pridobiti svojim abotnim podjetjem, njegovo hčer pa zapeljati, da bi svojo mladost boleštnim in v najboljšem slučaju nepotrebnim delom žrtvovala.

Mesec dni po pohodu gospe Parcivalove spomnila se je Mabel, da je pač treba pohod odvrniti; to je tudi storila, a samo listek je pri vratih pustila. Tolika je moč smešnega in razžaljenega samoljubja!

Ko so imeli iti k obedu, našla je Ludvika zopet priliko pokazati, kako zelo jej je manjkalo resničnosti in uljudnosti; tudi takrat posredoval je Dudley. Gospico Sabijo le imel k obedu peljati resnoben starikast gospod, kateri jo je prav prirodno za gospodinjino imel. Kar mimo nje prišumi Ludvika z mladostnim gospodom ter jej prek rame reče: „Z dovoljenjem, tečka, oče bi želel, da bi danes jaz predsedovala;“ in naslednji trenotek se je že usedla na prvo mesto pri mizi ter je, ne da bi količkaj zarudela, prav ljubko sedela na mestu, katerega je bila doslej zmeraj gospica Sabija imela.

Bilo je kratkočasno, ko bilo bi le količko manj

razžaljivo opazovati nje nesramnost, ki se je silovito polastila tujega sedjoča. Ker je večina gostov bila tujih, zapazili neso rečenega dogodka. Ko pa je Mabel slišala to drugo nesramno laž svoje sestre ter videla nje predznost, bila je vsa prestrašena in je komaj svojo razdraženost zatirala; tudi Henrik je od družega konca mize kaj jezno pogledal sestro, gospoda Vaughana milo obličje pa je kazalo se vse pobito.

Živčna razdraženost gospice Sabije pa bi bila lahko na se vlekla pozornost vseh, ki so blizu nje sedeli, ko ne bi bil Dudley tik nje skušal nje zmocenost zakriti, namreč zapel jo je za nekaj minut v pogovor, katerega seveda je moral sam razvijati. Tako jej je bilo mogoče, da je svoje moči zopet zbrala ter se po stari navadi trdo in oblično držala.

V tem slučaju je Mabel posebno visoko cenila Dudleyu prigojeno lehkost igrati nalogo olikanega gospoda (gentleman) ter mu je štela to v izvenredno veliko zaslugi; kajti nje srd nad grdim vedenjem Ludvikinim ni bil manjši nego žalost zaradi razžaljenega ponosa nje tete. Z besedami se mu ni mogla zahvaliti, a nje hvaležno smehljanje je očitno pri-

znani interpelaciji slovenskih poslancev. Iz minister-
skih besed se pač jasno razvidi, da se je v glavni
točki, namreč kar se tiče učnega jezika, vsaj za
sedaj popolnoma udal terjatvam Tržaškega mestnega
zastopa. In za to dejansko dopustljivost nas nikakor ne
more odškodovati tista nejasna, v tisoč pogojev in
klavzul zavita obljuba, katera je prispela proti koncu
Gautschove razprave. S pravo nevoljo pa je na-
polnito večino, da je minister, ne zmenec se za ob-
ljube, katere je v budgetnem odseku na Tonklijevo
interpelacijo bil dal lani in zopet letos, tako skrbno
se ogibal preciznega odgovora na jasno vprašanje
Šukljejevo, kaj misli ukreniti glede ustanovitve
slovenskih paralel na Štajerskem in Primorskem.
Pomagal si je z nekim ne baš taktim dovtipom,
na ta način dosegel nekoliko veselosti pri levici,
toda pri večini vzbudil je le utemeljeni pomislek,
bode li dolgo še mogoče, podpirati s Taaffejevim
kabinetom vred tudi takega ministra, kateri do-
sledno postopa v očitnem protislovju z načeli držav-
nozbornske večine!

Za ministrom govoril je moravski Čeh Žaček,
mlad govornik poln temperamenta. Istina je, da je
govoril le resnico ter da jo je povedal v lepi du-
hoviti obliki. Toda levica, ki se sicer nikakor ne
sramuje, z brezmerimi napadi žaliti desnico, ista
levica je silno občutljiva za vsak nekoliko resnejši
izraz, ki se rabi njej nasproti. Ko je tedaj Žaček
v svoji razpravi dejal, da bi veleumi nemški, kakor
Göthe, Schiller, Herder in drugi, v katerih
ljubezen do lastnega naroda ni mogla zadušiti čuta
za to, ker je skupno vsemu človeštvu, da bi ti ve-
leumi morali sramote zarudeti, stopajoč mej
današnjo državnozbornsko opozicijo, — navstala vam
je prava vibra! „Nesramnost, češka predrznost“ in
jednaki izrazi razlegali so se v divjem koru po zbor-
nici. Kar trumoma so tekli k predsedniku, zahte-
vati od njega, da govornika pokliče „k redu“. Smolka,
ki je vedno bolj strog večini nasproti, nego levičarjem,
udal se je temu pozivu, in tudi, ko se je vsled
reklamacij čeških poslancev iz steno-
grafičnega zapisnika konstatoval pristni istiniti
izraz, ki ga je bil rabil poslanec češki, ni hotel
predsednik umakniti svoje graje. Toliko je trebalo,
da se je mir povrnil v razgrete duhove!

Potem sta še govorila Nemec Bendel in
dovtipni Tonner, ter konečno poročevalec Mat-
tuš, poslednji, kakor običajno, stvarno in zmerno.
Še nekoliko stvarnih popravkov — „nie ohne dieses“
— in seja se je zaključila.

Iz večerne seje, — kajti sedaj sedé naši pos-
lanci dan za dnevom po 8—10 ur — omenjati je
pred vsem Klunovega govora o slovenskem ljud-
skem šolstvu ter o krivicah, ki se v tem oziru godé
slovenskemu narodu. Pri tej priliki se je prav jasno
videlo, kako ugodno upliva oni novi „modus pro-
cedendi“, kojega so se poslanci slovenski po skup-
nem dogovoru bili letos poprijeli. „Tvarino si raz-
deliti“, vsakemu odločiti njegovo mesto ter odkazati
mu primerno področje, bilo je njih gaslo, in dobro
so jo pogodili! Kot zagovornika naših šolskih
teženj bila sta pooblaščenca Šuklje in Klun, in
prav srečno sta se ujemala njihov govora. Kanonika
Kluna nismo še čuli tako srečno razpravljati kako
gradivo, kakor jo je pogodil v včerajšnji večerni
seji. Njegovo polje bilo je omejeno na ljudsko šol-

čalo, kako živo je cenila njegovo obzirno dobrot-
ljivost. Sedel je mej njo in teto; ko se je obrnil
od zadnje ter srečal Mabelin hvaležni pogled, opom-
nil je s tihim glasom: „Gospice Vaughanove živci
so kaj občutni.“

„Da, so,“ odvrnila je Mabel skrbno pogledavši
gospico Sabijo, ki je sosedu na drugej strani jedno-
zložno odgovarjala.

„Mi smo pač vsi običajne stvari,“ opazil je
Dudley; „tudi vidim, da starijaste gospe častna
mesta kaj ljubijo. Če se jim ta že odtegujejo, mo-
rale bi se vsaj zadovoljevati s tem, da vidijo hišne
dedičinje na njih mesto stopati.“

Njegov obraz je očitno izrekal misel, da izme-
j obeh sester pač Mabel ima največ pravice do pred-
sedništva pri očetovi mizi; še jasnejše pa je to iz-
razil z besedami: „Gospica Sabija, mislim jaz, je
tukaj le za malo časa ter ima komaj primerne last-
nosti, da bi nalogo gostivke dobro izvrševala; —
gospica Mabel pa je nedvoumno predsedujoča bo-
ginja (genius) in prav prirodno mi pričakujemo, da
bi jo na častnem prestolu videli.“

„Prav ima,“ mislila si je Mabel in prvokrat
se je zmislila na okorno vedenje in na olikani družbi

stvo, toda baš radi te omejenosti nadvladal ga je
govornik popolnem. Slikal je nenaravne razmere na
Spodnjem Štajerskem, šibal krutost koroških po-
nemčevalcev in bičal nerazumnost onih avstrijskih
državnikov, kateri ljudsko šolo v Trstu prepuščajo
samovolji brezozirnega mestnega zastopa Tržaškega.
Govornik, ki je nasvetoval primerno resolucijo za-
stran ljudskega šolstva in njegove jezikovne uredbe
na Slovenskem, žel je dokaj pohvale in čestitalo se
mu je od mnogih strani. Njegovih argumentov in
statističnih dat neso mogli ovreči niti veliki kričač
Fuss, ki je mej drugim skušal tudi opravičiti znane
profesorje Ljubljanske in njih breztaktnost, niti ko-
roški Ghon in drobni Tržaški orientalec Luzzato.

V obče smo čuli včeraj in danes mnogo sodeb
iz ust prav odličnih poslancev, da so se zastopniki
slovenski letos večinoma jako srečno obnašali v bud-
getni debati. Nadejamo se, da bodo to laskavo
sodbo potrdili i oni govori, katere bomo še slišali
pri ostalih naslovih državnega proračuna od strani
naših poslancev!

Iz Trsta.

(Izv. dop.)

„Triester Zeitg“ spravila se je bila 10. t. m.
v svojej 104 št. na nas zaradi nedatovanega dopisa
v 102 št. „Slov. Naroda.“ Ta polemika je tako ja-
lova in vseh mislij tešča, da bi se na njo niti ne
ozirali, a ker se nam zdi, da jo spisal ali vsaj
naudihnil jeden naših vladnih mož, odgovorimo jej
par besed.

Po precej vodenem uvodu pravi ta vladni „ex
offo“, da ima naš dopis to prednost, da je veljaven
za vsak dan izza leta 1867 do danes. To vemo
sami le predobro, da ni storila vlada ne samo od
1867. l., ampak tudi od 1848 l. do danes prav nič
za nas in kakor kaže, ne kani tudi v prihodnje nič
storiti. Če stori kaj, stori to le za Italijane in za
Nemce, o nas Slovencih v Trstu neče ničesar ve-
diti in taji celo našo eksistenco. To se pravi ven-
der naš narod prezirati in žaliti in ljudstvo, ki vse
to molče prenaša ima več nego ovčjo potrpežljivi-
vost! Cvet liberalnosti in politične pravičnosti izra-
zil je naš nasprotnik v stavku, kjer pravi, da sami
Slovinci ne verjamejo, da so zatirani v Trstu, kjer
smejo do site volje slovenski govoriti in
pošiljati svoje otroke v slovenske šole, če imajo
dovolj sredstev, voziti je vsak dan v izključljivo
slovenske šole v okoli-
lici! Kaj ne da, kaj tacega je lepo čuti iz vladnih
ust?! To je toliko, kolikor je bila izjava ekscel-
lence, ko se je govorilo o naši ravnopravnosti. „Se-
daj ste ravnopravni, sedaj imate vaš „Trst“ (na
postaji Herpeljske železnice) kaj hočete še več?!“
Take nazore o naši ravnopravnosti ima „Triester
Zeitg.“ in vlada. Mi v Trstu živeči Slovenci bi to-
rej morali pošiljati svoje otroke v okolico v šolo,
če bi imeli dovolj denarja plačevati jim voz tja in
nazaj. Zakaj nam niste rekli, da pošiljajmo svoje
otroke v Moskvo v šolo, če imamo dovolj denarja
za to, to bi bilo pač vse jedno! Nam odrekate celo
osnovne šole v Trstu, potegujete se pa za italijan-
sko univerzo! Ne morete reči Italijanom, naj pošil-
ljajo svoje sinove v Italijo na italijanska vseučilišča,
ako imajo zato dovolj denarja?! Italijanom hočete
dati torej univerzo, nam kratite pa celo osnovne

neprimerne oblike svoje tete; tudi je v sebi čutila
zmožnost odlikovati se na mestu, katero je bila
doslej gospica Sabija zasedala; skoro se je hudo-
vala nad blagim in kot je sedaj bila podoba, ne
premišljenim čutom, ki jo je bil domov se vrnivšo
napotil, da jej je ono častno mesto brez obotavljanja
prepuštila.

Kdo bi povedal, koliko samoljubja je bilo v
tem žalovanju? Kdo bi povedal, koliko nje prirod-
nega spoštovanja proti starim spominom in večjej
starosti se je ugonobilo v hladnokrvnem merjenju
lastne koristi?

A še na drug, bolj bistven način so se ta dan
napadali vsega spoštovanja vredni čuti. Mabel je
resnično ljubila svojo domovino, trdno je verovala
na nje republikanske ustanove in na nje vzvišeni, od
nebes jej usojeni poklic mej narodi na zemlji. Ko
se je pogovor nekaterih darovitih družnikov jel su-
kati o političnih razmerah, zanimala se je zanje z
največo pozornostjo.

Razne politične stranke so bile pri obedu kaj
dobro zastopane; in vsi so se prav prijateljsko, če
prav zelo iskreno pogovarjali o raznih vprašanjih;
pri tem so se vsi zlagali v toplem domoljubju, v

šole in vendar z nečuvnim cinizmom trdite, da tu
govori postava in ne naroda poželjivost, dejan-
ska potreba in ne osobna želja!

Kje so te postave, po katerih gredo Italija-
nom in Nemcem vse pravice in svobodščine, nam
Slovincem pa samo bič in hlapčevanje! Pokažite
nam ta codex, da ga bomo vsaj poznali.

Ako je to polemiko naudihnil vladen mož, vemo,
česa se nam je nadejati od vlade, čuli smo sedaj,
kako si ona misli našo ravnopravnost, zato bomo mo-
rali po tem uravnati naše nadaljnje delovanje in
odločnejše zahtevati pravice, ki nam gredo po dr-
žavnih zakonih, ne pa onih „Triester Zei-
tung“ in po kabinetnih postavah Trža-
škega namestnika!

Kar se opazke tiče, da Slovenci s Kranjskega
in Hrvatje iz Dalmacije nemajo nič posla z itali-
janskim učnim jezikom obrtne šole v Trstu, bodi
povedano, da bi se dobilo dovolj učencev v
Trstu samem in okolici za slovenske pa-
ralelke, ako bi tudi nikdo ne prišel iz drugih
kronovin! Ako slavna vlada tega ne verjame, ogleda
naj si obrtnike tukaj sama in prepričala se bode,
koliko je mej njimi Slovencev, koliko pa Italijanov!

Prav nepotrebnost bila je konečna pripomnja,
da se je narod, ki sodi vsako stvar v političnem
življenju z omejenega narodnega stališča, in zmatra
sebe celo boljšim nego svoje sosede, da se je tak
narod torej odpovedal vsakemu razvoju in pridobitvi
kake moči in veljave. To, tetka Tržaška, povejte
najprej svojim Nemcem, ki so, lahko rečemo, mej
vsemi narodi na svetu najbolj napihnjeni in se imajo
tudi ne samo za najboljše, ampak tudi za nedoseg-
ljive, in potem pa tudi Tržaškim Italijanom, ki so
v tej lastnosti Nemcem malo ne ravnili!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 13. maja.

Praški mestni zbor sklenil je jednoglasno
slededečo resolucijo: „Mestni zbor se izjavlja, da se
je z omejenjem slavnosti „Sokolove“ petindvajset-
letnice kratila državljanska svoboda, da se je s tem
škodovalo dobremu imenu glavnega mesta Prage.
Odločno se zavaruje proti tacemu ponižanju veljave
in dostojnosti Praškega prebivalstva, ter izreka glo-
boko obžalovanje, da se je brez uzroka vzvišena
narodna slavnost uničila.“

Ogerski trgovski minister grof Pavel Sze-
chenyi bode v kratkem odstopil. Tisza bi ga rad
še obdržal, toda večina liberalne stranke nikakor
ne mara zanj. Tisza se že boji, da bi vlada pri
volitvah ne zmagala, ko bi še ostal nepopularni grof
Szechenyi v ministerstvu.

Vnanje države.

„St. Peterburgskija Vjedomosti“ pravijo, da
je vest angleških listov, da je Nelidov Turčiji pri-
govarjal, da bi z imenovanjem novega regenta za
Bolgarijo sedanje regentstvo odpravili, izmišljena.
Dokler Evropa ne premeni svojih sedanjih odnoša-
jev z Rusijo in Bolgarijo, bi slednja osobna pre-
memba bila brez pomena.

Nekateri listi so poročali, da je srbski kralj
poklical Ristića, da sestavi novo ministerstvo. Vse
te vesti so izmišljene. Odkar se govori o minister-
skej krizi, še Ristića ni bilo v kraljevej palači.
Kralj nekda tudi ne misli Ristićeve stranke pokli-
cati na krmilo.

Kakor se poroča iz Bukurešta, se bode v krat-
kem nekoliko prenovilo rumunsko ministerstvo.

gorečnosti za čast in blagor očetnjave in v živem
prepričanju o uplivu, s katerim ima njih domovina
svobodomiselnost načela po vsem svetu pospeševati.

Obličje se je Mabeli kar žarilo in oči so se
jej kar bliščale, ko je nadpolne preroške besede
naudusenega moža poslušala. Ta je bil že preživel
različne uprave ter natanko opazoval učinke naše
vladovine; poudarjal je sedaj, kako se veseli, da
resničnost in pravičnost v srci naroda rasteta; drz-
nil se je celo izreči, da bode napočil dan, ko bodo
Zjedinjene države, očiščene vseh marog zastarelih
napak, prav uzor bodočim ljudovladam.

„Gospica Vaughan, vi ste državnica“, rekel
je Dudley, ki jo je opazoval s tolikim zanimanjem,
kot je Mabel govornika poslušala.

„Jaz!“ vzkliknila je Mabel, ki je hipoma k
njemu se obrnivši zarudela, kot vsakrat, ko je vi-
dela, da se je nje naudusenost izdala. „O ne!“

„Kaj ste tedaj domoljubka?“

„Tudi to teško“, odvrnila je Mabel, „bojim
se, da nimam junaštva prave domoljubke, vendar
pa se nadejam, da napovedani dan narodove slave
jedenkrat napoči in da ga jaz še doživim.“

(Dalje prih.)

Bratiano bode obdržal predsedstvo brez vsacega portefeilla, Radu Mihai prevzame notranje zadeve, Aurelian javna dela, Gheorghian poljedelstvo.

Te dni praznoval je ruski pevec Slavjanski svojo petindvajsetletnico v Moskvi. Došlo je mnogo telegramov. Mej družim sta brzozjavno čestitala tudi francoski vojni minister Boulanger in Pasteur. Poslednjega telegram se končuje z besedami: „Vivent Russie et France unies!“ Te dve brzozjavki vzbudili sta veliko navdušenje.

„Novoje Vremja“ zanikava vest francoskega lista „Paris“, da bi bili Francija in Rusija sklenili zvezo. Niti Rusija niti Francija sedaj ne želi take zveze, ki bi ovirala njeno svobodo dejanja. V politiki fait accompli ne zanima toliko, kakor stvar, ki more navstati. Zadosti je, da ti dve državi moreta skleniti zvezo, če bode treba.

V kratkem utegne v Franciji nastati nova ministerska kriza. Budgetna komisija in vlada se ne moreta sporazumeti zastran budgeta. Goblet je budgetni komisiji obljubil, da bode vlada znižala državne stroške za 13 milijonov, da bode pa vzajemno z budgetno komisijo preudarila, če bi se dalo še kaj več prištediti. Budgetna komisija se je pa izrekla, da znižanje državnih stroškov za 13 milijonov frankov nikakor ne zadostuje. Vlada bode sedaj počakala, da se v zbornici pride stvar na vrsto. Ko bi zbornica pritrdila nasvetom komisije, dalo bode ministerstvo ostavko.

Italijanski listi poročajo o veliki trgovski krizi na otoku Sicilija. Trgovina je popolnem uničena. Zgube znašajo mnogo milijonov. Več bank je likvidovalo. Ogromnemu številu ponarejenih menic je sodnijska preiskava prišla na sled. Več do sedaj jako spoštovanih oseb so zaprli. Posebno je prebivalstvo presenetilo, da so zaprli spoštovana trgovca Battiali in Ferrante, katera sta nekda izdala za jeden milijon ponarejenih menic.

Nemška vlada razpustila je dijaško zvezo „Sundgovia-Ervinia“ na vseučilišči v Strassburgu. V tej zvezi bilo je poleg francoskih dijakov jako mnogo nemških, toda vse to ni moglo odvrniti razpusta, ko je vlada zvedela, da v tem društvu pojó največ francoske pesni. Gospodje v Berlinu hočejo na vsak način zatreti v mladem francoskem naraščaji ljubezen do francoskega jezika. Bode li surova nemška si a mogla ponemčiti Alzačane, bode nas bodočnost potučila. Najbrž bodo Francozi poprej zgubljeni deželi zopet osvobodili nemškega izesa.

V angleškeje spodnjaj zbornici je naznanil državni podtajnik, da je afganski emir ukazal popraviti utrdbe v Heratu. Za železnico iz Quette v Kandahar se še ni potrdil noben načrt.

Dopisi.

Iz Gorice 10. maja. (Veselica v Solkanu. — Visoki gostje.) Solkanska Čitalnica praznovala je v nedeljo 8. t. m. dvajsetletnico svojega obstanka. Vabila je o tej priliki k veselici sestre z Goriškega in posebej še „Tržaški Soko“ in Tržaško podporno društvo, ki je porabilo to priliko, da je pohodilo v velikem številu brate Goriške. Poseben vlak pripeljal je na Goriško postajo 500 do 600 Tržačanov, ki so šli deloma peš deloma se vozili skozi mesto, ne da bi se tu ustavili. Šli so na sv. Goro, na božjo pot, izvestno prosit mej drugim tudi to, da bi Bog nam pomagal tudi na političnem polji, ker nam ljudje nečejo ali ne morejo pomagati. Takoj popoldne vrnili so se gostje v Solkan, kjer je bil na okrašenem vrtu Mozetičevem skupen obed. Kmalu po dveh šla je iz mesta cela procesija ljudij v Solkan. Tako živo ni bilo pač že mnogo let na tej cesti, voz za vozom, na straneh družina za družino, sploh ljudstvo v nepretrganih vrstah. Okolu 4. ure bili so imenovani prostori polni občinstva, ki je bilo prav židane volje, in še vedno so dohajali novi gostje. Ne bodedo naštevati posamičnih deputacij in društev, ki so prišla poklonjat se bratom od obalij sinje Adrije in Solkanski čitalnici. Prav za prav nam ni to mogoče, ker nismo vseh niti poznali; a to vemo, da so prišli nekateri ure in ure daleč, da bi se te redke slavnosti udeležili, ki je Solkancem in rediteljem na čast. Kmalu po 4¹/₂ uri pričela je beseda, ki se je v vseh točkah prav dobro sponesla. Petje je bilo v obče prav dobro, posebno dopadal je pa komad „Sto čutiš“ in „Morje Adrijansko“, ki se je moralo ponavljati. Čitalniški predsednik pozdravil je vse došle goste prav presrečno, v jedernatem slovesnem govoru razpravljajal je na to g. V. iz Trnovega zgodovinske črtice Solkana, sv. Gore in Solkanske Čitalnice, ki je podedovala slovensko trobojnico, katero Solkanci že leta 1848 visoko štovali. Teško, da bi imelo katero drugo društvo na Slovenskem tako zastavo, kakor jo ima ta Čitalnica. Ginjiva je bila radi tega točka programa, ko so domače in Tržaške Slovenke pipele lepe trakove na to častitljivo zastavo v spomin tega prekrasnega dne. Ponosno vibrane so druge zastave na odru, dragocene, krasne, osobito ona

Tržaškega podpornega društva in „Sokola“, a radostno gledale na Solkansko zastavo, ki je živa priča, da je tukaj se razvijal duh slovenski, ko drugod ni bilo še ni sluha ni duha o njem. Navdušeno vsprejeti bili so govori različnih govornikov o ti priliki, navdušeno pozdravljalo je občinstvo pozdrav in pobratimstvo vseh zastav, frenetično pozdravilo in vsprejelo je cesarsko himno, katero je svirala vojaška godba in je občinstvo stoje poslušalo. To je bil lep, ginljiv prizor!

Okolu 7. ure je bil program zvršen in pričela je domača zabava, ki je bila zelo živahna. Da je vladal ves čas najlepši red, tega ni treba posebej omenjati. Po osmi uri odpeljali so se Tržaški gostje, srčno pozdravljeni od odbora in zbranega občinstva na tukajšnji kolodvor, od koder so se odpeljali s posebnim vlakom v Trst ob 9¹/₄. Teško je opisati tudi le najvažnejše momente takih veselic in shodov, reči moramo le, da kdor se je te veselice udeležil, mu ostane dolgo v spominu. Želeti bi bilo, da bi se s Tržaškimi Slovenci kmalu zopet sešli kjer si bodi.

Le bolj kot čudež javimo tudi vest, ki se je raznašala mej veselico, da je Goriški župan šel k namestniku s prošnjo, naj veselico prepove ali pa, če že tega neče, naj vsaj zabrani, da bi Tržaški Slovenci šli na sv. Goro in nazaj skozi mesto. To javimo le kot vest, da svet izve, kako visoko cenijo nekateri krogi liberalnost Goriških liberalcev.

Namestnik Nj. Velečastva, baron Pretis, biva že izza prvih dnij tega meseca v Gorici, toda Nj. prevzvišenost ni morebiti na dopustu tukaj, temveč službeno, to je predsedništvo Tržaške namestnije je sedaj v Gorici in ostane par mesecev tukaj. Gospodu namestniku poklonili so se radi tega minolo soboto vsi načelniki različnih uradov in drugi dostojanstveniki. V ponedeljek zjutraj prišel je pa sem tudi kardinal Vanutelli, potovaje iz Beča v Rim; mudil se je tukaj le jeden dan ter svoje potovanje nadaljeval. Stanoval je, kakor umevno, pri našem knezonadškofu, kjer se mu je postavila častna straža.

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani 10. maja.

(Konec.)

V imenu stavbinskega odseka poroča odbornik dr. Stare o uravnavi ceste za starim streliščem. Odkar se je odprla Resljeva cesta, je zlasti cesta za starim streliščem pretesna, in ako se dva voza srečata, kar se le prepogosto zgodi, se drug drugemu umakniti ne more. Na Gruberjevi cesti storil je mestni urad že, kar je bilo mogoče, treba bi bilo le še razširiti in urediti cesto za streliščem. To bi bilo silno potrebno, ker se je ondi dogodilo že dosti nesreč, zato je tudi mestni zbor naročil stavbenemu uradu, naj izdelata dotični načrt za razširjenje te ceste. Izdelal ga je in proračunil stroške na 4000 gld. brez odškodnine za svet, ki se ima kupiti od mejašev. Mestni magistrat vprašal je po naročilu tudi mejaše in ta poizvedavanja so jako zanimiva za naše someščane, kateri terjajo od mestnega zbora na tej ali na onej strani mesta sprememb.

Iz teh poizvedovanj vidi se, kako težavno je urediti ali razširiti stare ceste in odpraviti nedostatke, ker je za vse to treba ogromnih stroškov, katerih mestna blagajnica ne zmore, ali pa je, ker nekateri posestniki mejaši načelno nasprotujejo, vsaka uredba ali preuredba sploh nemogoča. Jedino c. kr. finančno ravateljstvo je pripravljeno, odstopiti 274 □ metrov za 500 gld. s tem pogojem, da mesto na svoje stroške zid na konci vrta na novo postavi, dosedanje drvarnice zviša za 1¹/₂ metra, in napravi še neko drugo pregrajo. Alojzjevišče bi moralo od svojega vrta za cesto prepustiti 330 □ metrov, a knezoškofijski ordinarijat izjavil je, da ne more prav nič odstopiti. Mejašinja gospa Helena Kavčič bi imela za cesto odstopiti vsaj 438 □ metrov, a radovoljno bi odstopila le nek kotichek, ki meri 142 □ metrov, seveda jako po ceni, □ meter po pet goldinarje v! Dalje zahteva, da bi jej moral magistrat napraviti mesto sedanje lesene ograje novo zidano, vrata za vozove in povrniti vso škodo, bi bi se utegnila zgoditi pri gradnji zidu.

Zadnja posestnica, od katere bi bilo kupiti 460 □ metrov, je gospa Hedvika Eisl. Ona izjavlja, da ne proda svojega posestva na noben način prostovoljno, ako se postavnim potom v to prisili, bi pa v svojih zahtevah ne bila nikakor skromna. Za □ meter zahteva po 5 gld., boče imeti nov so-

lidno na kamnati podlagi postavljen zid, mesto sedanje lesene ograje (plank, ki so popolnoma strohljene. Op. por.) in jako drago bi jej morali plačati vsa sadna drevesa, katera stoje na tem kraju vrta, (dasi je ondi slabi močviren svet in rastejo na njem le divji kostanji in topoli. Op. por.) Seveda tudi zahteva velika vrata za uhod in za vozove.

Poročevalec dr. Stare pravi, da je stavbeni odsek vsled tega sklenil, odsvetovati za zdaj razširjenje vse ceste za starim streliščem, pač pa priporočati, da se vsprejme ponudba c. kr. finančnega erarja, kateri je stavil najugodnejšo ponudbo, katero treba vsprejeti, ker je ravno ondi velika potreba, da se razširi streljiška cesta. Zatorej priporoča pa stavbeni odsek, da se mestnemu magistratu naroči, naj sklene po zahtevanih pogojih s c. kr. finančnim erarjem pogodbo za nakup potrebnega posestva za razširjenje streljiške ceste v najkrajšem času, izvrši potrebne zgradbe, kakor so zahtevane, stroške pokrije iz tekočih dohodkov, s'ednjič pa preudari, kako bi sedaj na drug način vsaj nekoliko opomoglo nedostatkom te ceste. Predlogi se jednoglasno vsprejmo.

Mestni odbornik Potočnik poroča v imenu stavbinskega odseka o končnem računu glede gradnje obrežnega zidu pod Hradeckega mostom. Ta gradnja se je zvršila v občno zadovoljnost in se je za polovico podaljšala, zato so skupni troški narasli na 20.480 gld. Mesto pa se je proti g. Lončariču tudi zavezalo, da mu odkaže potrebne prostore za nakopičenje materijala, katerih mu pa zaradi prometa ni odkazati moglo, tako da je bilo potreba v Ljubljani postaviti oder, na katerega so nalagali kamenje in na njem delali beton. Za vse te večje stroške zahteva g. Lončarič 1200 gld. odškodnine, poročevalec pa predlaga, da se mu dovoli 800 gld. Obvelja.

Dr. Vošnjak poroča v imenu policijskega odseka o ustanovitvi šeste lekarne v Ljubljani. Do l. 1870. bile so štiri lekarne, tedaj se je ustanovila peta. Uložil je na vlado prošnjo gosp. Fran Pečnik, da bi smel na Poljanski cesti ali na sv. Petra predmestji odpreti lekarno. Res je, da ti predmestji nemata lekarne in je jako daleč k vsem drugim peterim, od katerih so štiri takorekoč na kupu. Mestni magistrat vprašal je lekarje, mestni zdravstveni svet in društvo zdravnikov, je li šesta lekarna potrebna, a vsi so izjavili, da ne, in društvo zdravnikov misli, da naj bi se jedna že obstoječih lekarn premestila. Tudi mestni magistrat izrekel se je proti šesti lekarni. V istini pa je resnica, da Poljane in sv. Petra cesta, kjer je cela vrsta dobrodelnih zavodov in se zdaj zida vojašnica itd. nema lekarne. Poročevalec nasvetuje, naj se mestni zbor izreče za potrebo lekarne v tem kraju. Tej potrebi pa naj bi se odpomoglo s tem, da se jedna obstoječih lekarn tja preseli. Ko bi se pa to ne zgodilo, naj se ustanovi nova lekarna.

Dr. Tavčar pravi, da ta predlog odsekov ni krop ne voda. Kar lekarji in zdravniki zdaj pravijo, vse to so trdili tudi takrat, ko je šlo za ustanovitev pete lekarne. Le g. dr. Gauster in dr. Keesbacher, posebno zadnji, sta se odločno izrekla za ustanovitev pete lekarne. Dr. Keesbacher je tako temeljito dokazoval potrebo šeste lekarne, da ne treba družega, nego prepisati njegovo izvestje in priložiti je dotični ulogi na vlado. Ko je g. govornik še z raznih stališč do dobrega osvetlil potrebo šeste kavarne in ničnost vseh ugovorov, predlaga, da se vlada naprosi za dovoljenje šeste lekarne na Poljanah ali pa na sv. Petra predmestji.

Odbornik Hribar odločno podpira dr. Tavčarja predlog, kajti, ako se prišteje mestu še obljudena okolica, vidimo, da je 5 lekarn za 60.000 prebivalcev, in to je premalo. Ko je šlo za ustanovitev pete lekarne, takrat izjavilo je okrajno glavarstvo Ljubljansko, da bi tudi šesta in sedma lekarna lahko izhajali. Že pred 10. leti so se lekarji delali tako, kakor bi ne mogli, če se dovoli peta lekarna, zaslužiti niti slanega kropla, in vender so prav dobro izhajali.

Dr. vitez Bleiweis-Trsteniški zagovarja policijskega odseka predlog. Društvo zdravnikov se je izreklo, da zadostuje sedanjih pet lekarn, in govornik pravi, da uzrokov, zakaj bi ne zadostovale, ni slišal. Saj občinstvo ne bode nič pridobilo, če bode še toliko lekarn, zdravila bodo se prodajala po farmakopeji, k večjemu, da bodo pri množini lekarn slabša.

Odbornik Velkovrh pravi, da je od Spodnjih Poljan ali Sv. Petra do dvajset minut v naj-

bližnjo lekarno. Kako je to sitno, posebno po zimi ali v slabem vremenu, ko je treba po zdravila, ki se še le pripravljajo, nazaj hoditi.

Odbornik Valentinčič je tudi odločno za ustanovitev šeste lekarne v omenjenem delu mesta. Sedanjih lekarnikov se ne bode nobeden preselil, dosti glasov pa je mej občinstvom, da je tu lekarne potreba. Govornik konečno pravi, da lekarnarji prav dobre kupčije delajo in jako drago cenijo svoje lekarne, jeden celo na 80.000 gl., drugi, ki je svojo lekarno kupil za 12.000 gl., je isto prodal za 26.000 gl. — Vsprejme se potem dr. Tavčarja predlog z veliko večino.

Po končanem dnevnem redu interpeluje odbornik Hribar župana zaradi novega tlaka od Schleimerjeve veže naprej, zaradi smetišč pod Tivoli, zaradi stavbene črte za Treotovo hišo ob cesti na Rožnik in zaradi trditve, da načelnik personalnega in pravnega odseka ni aktov vsprejmal.

Ko je župan na vse te interpelacije odgovoril, se seja sklene.

Domače stvari.

— (F. Z. M. baron Kuhn) pripeljal se je včeraj zvečer v Ljubljano in danes ogledoval tukajšnje vojaštvo.

— (Premeščanje.) Okrajni komisar v Postojni g. Anton Čop, premeščen je v Litijo, začasni okrajni komisar v Litiji g. Josip Rihar, v Radoljico.

— (Tespijev voz dramatičnega društva) pomakne se, kakor smo že poročali v nedeljo dne 15. maja v Kranj in v nedeljo dne 22. maja v Škofjo Loko. Pričakovati smemo pri obeh predstavah obile udeležbe, ne le iz omenjenih mest, temveč tudi iz okolice. Zanimanje za društvo narasča v zadnjem času od dneva do dneva, ter je društvo te dni, kakor se nam poroča, dobilo častno vabilo od Čitalnice v Gornjemgradu, obiskati tudi štajerske Slovence. Če prav je potovanje v Gornji-grad zvezano z mnogimi ovirami in stroški, prepričani smo, da se ne bode vrli odbor Gornjegradске Čitalnice ne podjetnik in vodja teh potovalnih predstav ustrašil teh zaprek. V kratkem tedaj bomo lahko priobčili dan, kedaj igralno osobje našega dramatičnega društva v prvič stopi na slovenska tla v Štajerskej. — Bodočnost društvu, život glumačem in glumačicam, ako bi se tudi tako za stvar zanimale ostale čitalnice, katerim je zaslomba pri vseh veseljah, v katere so i igre upletene, dramatično društvo s svojo knjižnico, bila bi potem osigurana. — Kamniško pevsko društvo „Lira“ obljubilo je sodelovanje pri omenjeni predstavi. Živeli. Da bode število podpornih udov s skromno uplačevalno svoto 2 gl. na leto pri letošnjem potovanju tudi izdatno narastlo, o tem dvomiti bi bilo pač nepotrebno. Razvijal se in cvel napredek dramatičnega društva!

— (Iz Zagreba:) Hrvatski zbor sklican je v 23. dan t. m. — Poslanci Starčević, Folnegović in Tuškan neso pri sodnji ničesar hoteli povedati zaradi Tuškana poklonjene srebrne kupe. Sodišče je radi tega obsodilo Starčevića in Folnegovića vsakega na 100 gl., Tuškana na 50 gl. globe.

— („Slovanska pesem.“) Partituro te pesmi, ki se je na toliko pohvalo pela ob petindvajsetletnici „Slovanskega pevskega društva“ na Dunaji, dal je skladatelj g. dr. Benjamin Ipavie hektografovati in se taka hektografovana partitura pri njem dobiva po 20 kr. Naslov: dr. B. Ipavie, Graz, Carl Ludwig Ring.

— (Akad. društvo „Triglav“) izvolilo je dne 7. maja sledeči odbor za poletni tečaj: Predsednik: cand. jur. Fran Podgoršek; podpredsednik: stud. phil. Fran Gestrin; tajnik: stud. med. Josip Rakež; blagajnik: stud. med. Josip Freiber; knjižničar: stud. jur. Fran Pikel; odbornika: stud. med. Josip Homan, stud. med. Vekoslav Praunseis.

— (Posojilnica v Celji) darovala je za pogorelce pri Novi cerkvi 100 gl.

— (S Ptuj) dne 13. t. m.: Preteklo nedeljo so imeli tukajšnji gasilci, združeni s Šentlarskimi in Ljutomerskimi, dve vaji. Prva je bila popoldne z gasilnim orodjem, druga zvečer v kazini pri bokalih. Zadnja se je izvrstno obnesla, ker so mnogi dekorirani zapustili dvorano, v katero so le moški smeli. — Klub „die Elfermesse“ imel je v ponedeljek izlet k sv. Lenartu s trobentačem na čelu. Nazaj so se tiho vrnili, da bi nihče ne videl obrazov teh mojstrov pijače.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—34)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Poslano.

Prečastiti duhovščini,

cerkvenim predstojništvom itd., ki nameravajo k Binokštim za svoje cerkve napraviti nove altarne preproge (tepihe), uljudno naznanjam, da mi dotična naročila določilje vsaj do 18. t. m., da mi bode mogoče poslati pravočasno uzorce na ogled in ravno tako mogoče o pravem času izgotoviti naročene preproge. Za obila naročila se priporočam, zagotovljaje nedosežno in najfinješo izvršitev.

Z velespoštovanjem

(328—3)

ANTON OBREZA, tapecirar,

Ključarske ulice št. 3, — Ljubljana.

Tujci:

12. maja.

Pri stani: Eksc. baron Kuhn, Hoeh, pl. Rosenzweig iz Gradca. — Berger, Weldler z Dunaja. — Weiss iz Budimpešte. — Čbis iz Berovna. — Schauta iz Klade. — Suppanz iz Kozjega. — Mondschein, Pitschman, Treuman z Dunaja. — Ballos iz Vrhnike. — Schleyer iz Trsta. — Dr. Laginja iz Voloske. — Pogačnik iz Logatca.

Pri stani: Oesterreicher iz Monakovega. — Blitz, Kull, Schneider, Hoffman, Reiner z Dunaja. — Braune, Ledner iz Vel. Kaniže. — Masbruger z Nemčije. — Tiegler, Fischer, Schmelz z Dunaja. — Schlögl s Češkega. — Mader iz Linca. — Condith, Weiss z Dunaja. — Magdeburg iz Gradca.

Pri Virantu: Šetina iz Ljubljane. — Keršič iz Gorice. — Lukan iz Starega trga. — Šaje iz Štange.

Pri južnem kolodvoru: Wolf z Moravskega. — Schelander iz Celja. — Johanus iz Rogateca.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
12. maja	7. zjutraj	734-17 mm.	9° C	sl. szh.	obl.	0 90 mm.
	2. pop.	732-81 mm.	14° C	sl. svz.	obl.	
	9. zvečer	733-03 mm.	9° C	sl. vzh.	d. jas.	dežja.

Srednja temperatura 11°5', za 1°9' pod normalom.

Dunajska borza

dne 13. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včera	danes
Papirna renta	gl. 81-35	gl. 81-40
Srebrna renta	82-30	82-45
Zlata renta	111-95	112-—
5% marena renta	97-05	97-05
Akcije narodne banke	876-—	878-—
Kreditne akcije	280-30	279-90
London	127-—	127-—
Srebro	—	—
Napol.	10-05	10-05 1/2
C kr. cekini	5-96	5-96
Nemške marke	62-30	62-30

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

BRATA EBERL

prodajata najboljšo in najcenejšo

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87—72)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. **LJUBLJANA.**

4%, državne srečke iz l. 1854	250 gl.	128 gl.	—	kr
Državne srečke iz l. 1864	100	165	75	„
Ogerska zlata renta 4%	101	—	05	„
Ogerska papirna renta 5%	—	87	75	„
5% štajerske zemljiš. odvez. oblig.	—	105	50	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gl.	116	25	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	125	75	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	—	20	„
Kreditne srečke	100 gl.	175	—	„
Rudolfove srečke	10	18	—	„
Akcije anglo-avstr. banke	120	103	—	„
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	—	230	—	„

Učenca

čvrstejšega, ki je dovršil l. realko in je slovenščine in nemščine zmožen in govornik in pisavi, vsprejme takoj v trgovino z mešanim blagom **Josip Bruss v Dolenjem Logatcu.** (353—2)

Lepo poletno stanovanje

v Stražišči pri Kranji,

obstoječe iz 3 meblovanih sob, kuhinje s štedilnim ognjiščem in z lepim vrtom se dá po nizki ceni **čez poletje v najem.** — Natančneje se izve pri **Marjeti Benedik v Stražišči.** (333—3)

Št. 2535.

(351—2)

Izrok

v sklic ostalinskih upnikov.

C. kr. okrajno sodišče v Velikih Laščah poziva vse upnike (verovnike), kateri imajo kaj terjati iz ostaline (zapuščine) dne 25. aprila 1887 z oporoko v Podturjaku umrlega gospoda posestnika in trgovca Matije Kočevarja iz Podturjaka h. št. 25, okraja Velike Lašče, naj se pri tem sodišči oglašijo, svoje iskovine napovedo in dokažejo, dne **8. junija 1887** ali do te dobe svoje prošnje pismeno uležo, — sicer bi oni do ostaline, ako bi s poplačanjem naznanjenih terjatev pošla, ne imeli več nobene pravice, razen kolikor jim pristoji kaka zastavna pravica.

C. kr. okrajno sodišče v Velikih Laščah,
dne 3. maja 1887.

CACAO
in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856—115)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,
c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

v Zvezdi,
v hiši „Matice Slovenske“.

MARIJA DRENIK.

v Zvezdi,
v hiši „Matice Slovenske“.

Predtiskarija.

(29—18)

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.
Snovi za vezanje. Harlanska preja.